

De
9 DAGEN
VAN
RABBIT
HAYES

'Leest als een trein,
is vreselijk grappig
en zal je zeker niet
onberoerd laten.'

- *Irish Times*

ANNA McPARTLIN

Over het boek

Hier is een waarheid waar niemand omheen kan: het leven kun je niet sturen.

Rabbit Hayes houdt van haar 'gewone' leven en van alle buitengewone mensen om zich heen. Ze is gek op haar dochter, Juliet. Op haar kleurrijke, chaotische familie. En op de enige man in haar hart: Johnny Faye. Maar het lijkt erop dat de wereld andere plannen heeft gemaakt voor Rabbit. En daar heeft ze vrede mee. Want zij heeft haar eigen plannen – en nog een paar dagen de tijd om ze werkelijkheid te laten worden.

Hier is een waarheid om te onthouden: dit is een verhaal waarin wordt gelachen om de verrassingen van het leven. Een verhaal over het vinden van plezier in elk moment.

Over de auteur

De negen dagen van Rabbit Hayes is de eerste roman van Anna McPartlin (1972) die in het Nederlands verschijnt. De Ierse schrijfster had een veelbewogen jeugd: ze verloor beide ouders op jonge leeftijd, kwam zelf bijna om bij een auto-ongeluk en verloor haar beste vriendin aan zelfmoord. Na haar studie marketing heeft ze een aantal jaren als stand-upcomedian opgetreden. Inmiddels heeft ze een succesvolle carrière als auteur opgebouwd en schreef, naast diverse scenario's voor film en televisie, zes romans.

‘Tegelijkertijd ontzettend aangrijpend en vol bruisend leven.’
– *Sunday Mirror*

‘Een roman waarbij je het ene moment hardop moet lachen en het andere moment je tranen niet kunt bedwingen. Het verhaal van Rabbit biedt een dijk van een catharsis.’
– *Kirkus Reviews*

‘Een onweerstaanbare mix van Roddy Doyle en Jojo Moyes.’
– *Dublin Herald*

‘Ik heb gelachen, gehuild en de scherven van mijn hart af en toe bij elkaar moeten rapen. Dit was een van de mooiste boeken die ik in lange tijd gelezen heb.’ – booksbiscuitsandtea.co.uk

‘Hierbij de vertaling van *The Last Days of Rabbit Hayes...* Ik vind het gewoon jammer dat ik ‘m af heb, dit is echt zo’n boek dat ik zal missen. Doe nog maar een stuk of tien van dit soort opdrachten, echt heel erg leuk om te doen!’
– Saskia Peterzon-Kotte, vertaalster

‘In haar dagboek zegt Rabbit dat ze haar dochter wil achterlaten met “een hoofd vol herinneringen en een hart vol liefde”. Dat is dus precies hoe *De negen dagen van Rabbit Hayes* ook mij heeft achtergelaten...’ – thebookbag.co.uk

‘Ik ben door het verhaal heengevlogen en ging me werkelijk hechten aan de personages. Dit mogen dan de laatste dagen zijn van Rabbit Hayes, in de harten van haar lezers zal ze nog héél lang blijven voortleven.’ – novelicious.com

De negen dagen van Rabbit Hayes wordt aangeraden door de
Richard & Judy Bookclub:

‘Ja. Je gaat zeker een zakdoek nodig hebben. Maar echt: je zult ook (keihard) lachen om dit aangrijpende verhaal, barstensvol leven.’ – Judy

‘McPartlins roman doet denken aan Jojo Moyes’ Voor jou. Beide auteurs hebben een lichte, subtiële pen en schrijven met een humor en gevatheid die de tragedie in hun verhalen perfect verlicht.’ – Richard

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Anna McPartlin

De negen dagen
van Rabbit Hayes

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Last Days of Rabbit Hays

Copyright © 2014 by Anna McPartlin

Vertaling

Saskia Peterzon-Kotte

Omslagbeeld

© Tim Gainey / Alamy Stock Photo

Omslagontwerp

b'IJ Barbara

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0710 4

NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 **@Wohrmannc**[pro.nl/pro](mailto:pro@pro.nl)).

Beste lezers,

Dit boek werd geïnspireerd door mijn grappige, dappere moeder, een briljante muziekband, hun tragische verlies, de steun van liefdevolle families en blijvende vriendschappen.

Het is opgedragen aan mijn schoonouders, Terry en Don McPartlin, vanwege hun liefde, steun, vriendelijkheid, warmte en wijsheid. En het is geschreven ter nagedachtenis aan een rockster en twee liefdevolle moeders.

Ik hoop dat jullie net zoveel plezier beleven aan het lezen als ik heb gehad aan het schrijven.

Hartelijke groeten,

Anna McPartlin. X

Blog van Rabbit Hayes

1 september 2009

Opperste staat van paraatheid

Vandaag kreeg ik de diagnose borstkanker. Ik zou doodsbang moeten zijn, maar ik ben juist vreemd opgetogen. Natuurlijk ben ik niet blij dat ik kanker heb of dat mijn borsten eraf worden gehaald, maar ik besef er eens te meer door hoe goed ik het heb. Ik hou van mijn leven. Ik hou van mijn familie, mijn vrienden, mijn werk en, vooral, mijn dochtertje. Het leven is voor iedereen zwaar, maar ik ben een van de geluksvogels. Ik zal dit overwinnen.

Ik laat angst, woede en verdriet links liggen om al mijn energie in deze strijd te steken. Ik zal elke voorgestelde behandeling ondergaan. Ik zal goed eten. Ik zal lezen, luisteren en alles over het onderwerp leren wat ik kan. Ik zal doen wat er gedaan moet worden. Ik zal dit overwinnen.

Ik ben de moeder van een sterk, grappig, lief en mooi kind. Het is mijn taak om er voor mijn dochter te zijn. Ik zal over haar waken terwijl ze opgroeit. Ik zal haar door die rare tienerjaren heen helpen. Ik zal er zijn voor elk schrammetje en elke strubbeling. Ik zal haar helpen met haar huiswerk en haar steunen in haar dromen. Als ze gaat trouwen, zal ik haar naar het altaar begeleiden. Als ze kinderen

krijgt, zal ik op ze passen. Ik zal haar niet laten vallen. Ik ga vechten, vechten en nog eens vechten.

Ik ben een Hayes-vrouw en ik beloof met elk grammetje liefde en kracht in mij dat ik dit zal overwinnen.

DAG ÉÉN

Hoofdstuk één

Rabbit

Buiten klonk er popmuziek, een kind kraaide van plezier en een man met een baard hield een bord met de tekst WANDEL MET JEZUS omhoog en deed een dansje. De leren stoel voelde warm aan tegen Rabbits huid. De auto reed verder en ging op in de langzame, gestage stroom van verkeer die door de stad kronkelde. *Het is een mooie dag*, dacht Rabbit en ze doezelde weg.

Molly, Rabbits moeder, keek van de weg naar haar dochter en haalde haar hand van het stuur om de deken goed over het magere, breekbare lichaam te leggen. Toen streelde ze het kaalgeschoren hoofd.

‘Het komt goed, Rabbit,’ fluisterde ze. ‘Ma regelt het wel.’ Het was een heldere dag in april en de veertigjarige Mia Hayes, oftewel ‘Rabbit’, de geliefde dochter van Molly en Jack, de zus van Grace en Davey, de moeder van Juliet van twaalf, de beste vriendin van Marjorie Shaw en de enige echte liefde in het leven van Johnny Faye was op weg naar een verpleeghuis om te sterven.

Toen ze op hun bestemming waren aangekomen, kwam Molly langzaam tot stilstand. Ze zette de motor af, trok de handrem aan en bleef even zitten kijken naar de deur die naar het ongewenste en onbekende leidde. Rabbit sliep nog en Molly wilde haar niet wakker maken, want zodra ze dat deed zou hun verschrikkelijk korte toekomst het heden worden. Ze dacht erover om verder te rijden, maar ze kon nergens

heen. Ze zat vast. ‘Fuck,’ fluisterde ze en ze greep het stuur beet. ‘Fuckerdefuck, kutterige, shitterige, kloterige, fuckende kutzooi. O, fuck.’ Molly’s hart lag duidelijk al aan gruzelementen, maar de scherven kletterden in het rond met elke ‘fuck’ die van haar lippen rolde.

‘Wil je verder rijden?’ vroeg Rabbit, maar toen haar moeder haar kant uit keek, waren haar ogen nog gesloten.

‘Nee, ik wilde gewoon even vloeken,’ zei Molly.

‘Goed gedaan.’

‘Dank.’

‘Ik vond vooral “fuckerdefuck” en “fuckende kutzooi” leuk.’

‘Die kwamen zomaar bij me op,’ antwoordde Molly.

‘Die moet je erin houden,’ zei Rabbit.

‘Vind je?’ Molly deed net alsof ze daarover nadacht, terwijl ze intussen haar hand weer op haar dochters hoofd legde en het streekte.

Rabbit deed langzaam haar ogen open. ‘Je bent geobsedeerd door mijn hoofd.’

‘Zacht,’ mompelde Molly.

‘Nou, toe dan maar, aai het nog maar een keer, dat brengt geluk.’ Rabbit draaide zich naar de dubbele deuren toe. *Dit is het dan*, dacht ze.

Molly wreef nog één keer over het hoofd van haar dochter, daarna haalde Rabbit haar hand weg en hield hem vast. Ze staarden naar hun ineengestrengelde vingers. Rabbits hand zag er ouder uit dan die van haar moeder. Haar huid was schilferachtig en flinterdun, met opgezette, gebarsten aderen, en haar eens zo mooie, lange vingers waren zo smal dat ze bijna knokig leken. Die van haar moeder waren stevig, zacht en verzorgd, met volmaakt gelakte, korte nagels.

‘Er gaat niets boven het heden,’ zei Rabbit.

‘Ik haal een rolstoel.’

‘Nee.’

‘O, jawel.’

‘Ma.’

‘O, jawel.’

‘Ma, ik loop naar binnen.’

‘Rabbit Hayes, je hebt een gebroken been dat bloedt. Je gaat niet lopend naar binnen.’

‘Ik heb een stok en ik heb jou en ik loop naar binnen.’

Molly zuchtte diep. ‘Goed dan, verdomme. Maar als je valt, god, dan zweer ik dat...’

‘Je me vermoordt?’ grinnikte Rabbit.

‘Niet grappig.’

‘Een beetje grappig?’

‘Retegrappig,’ zei Molly en Rabbit moest een beetje lachen.

Veel mensen waren geschokt door Molly’s schuttingtaal, maar zij niet. Ze vond het amusant, vertrouwd en troostend. Ma was aardig, ruimhartig, grappig, wijs, sterk en geweldig. Ze zou een kogel opvangen om een onschuldig iemand te beschermen en niemand, hoe groot, sterk of dapper ook, stond Molly Hayes in de weg. Ze kon dwazen niet uitstaan en het zou haar worst wezen of mensen haar mochten. Of je vond Molly Hayes aardig, of je kon opzouten. Molly stapte uit en nadat ze de wandelstok van de achterbank had gepakt, maakte ze het portier aan de passagierskant open en hielp haar dochter overeind. Rabbit keek naar de dubbele deuren en liep tussen de stok en haar moeder in langzaam en standvastig naar de receptie. *Als ik naar binnen loop, kan ik ook naar buiten lopen. Heel misschien...* dacht ze.

Binnen bekeken ze de weelderige tapijten, het donkere hout, de fraaie Tiffany-lampen, de zachte inrichting en de plank vol boeken en tijdschriften.

‘Mooi,’ zei Molly.

‘Eerder een hotel dan een ziekenhuis,’ voegde Rabbit eraan toe.

‘Ja.’ Molly knikte. *Rustig blijven, Molly.*

‘Het ruikt niet eens naar ziekenhuis.’

‘Goddank,’ zei Molly.

‘Ja,’ beaamde Rabbit. ‘Dat zal ik niet missen.’

Langzaam liepen ze naar een vrouw met kort, blond haar en een brede Tom Cruise-glimlach. ‘Jij bent vast Mia Hayes,’ zei ze.

‘Ze noemen me Rabbit.’

De glimlach werd breder en de blonde vrouw knikte. ‘Dat vind ik leuk,’ zei ze. ‘Ik ben Fiona. Ik laat je je kamer zien en dan roep ik een van de verpleegkundigen om je te installeren.’

‘Dankjewel, Fiona.’

‘Graag gedaan, Rabbit.’

Molly zweeg. Ze deed haar best om overeind te blijven. *Het is goed, Molls. Niet huilen, geen tranen meer, doe gewoon alsof alles goed is, net zoals zij dat doen. Kom op, ouwe zeurkous, hou je in voor Rabbit. Het komt goed. We vinden wel een manier. Doe het voor je meisje.*

De kamer was licht en comfortabel en was ingericht met een kraakhelder bed, een zachte bank en een verstelbare luie stoel. Het grote raam keek uit op een weelderige tuin. Fiona hielp Rabbit op bed en Molly deed een poging om het moment te ontvluchten door de badkamer te inspecteren. Ze deed de deur achter zich dicht en haalde een paar maal diep adem. Ze vervloekte zichzelf omdat ze erop had gestaan dat Rabbit van het ziekenhuis naar het verpleeghuis zou worden overgebracht. Jack had niets gezegd sinds hij het nieuws over Rabbits ophanden zijnde overlijden had gehoord. Hij moest zich pantseren. Hij had het lef er nog niet voor en Rabbit moest met niemand anders dan zichzelf bezig zijn. Grace had willen helpen, maar Molly was onverbiddelijk geweest. ‘Geen nodeloze drukte, ze moet alleen maar aansterken,’ zei ze, hardop liegend tegen zichzelf en iedereen die maar wilde luisteren. *Stom oud mens, dacht ze. Ze zouden hier moeten zijn.*

‘Gaat het, ma?’ vroeg Rabbit vanachter de deur.

‘Het gaat super, lieverd. Jezusmina, dat bad is zo groot als die oude kombuis van Nana Mulvey. Weet je nog?’ vroeg ze en ze hoorde dat haar stem trilde en hoopte maar dat Rabbit te moe was om het te merken.

‘Die is al heel lang dood, ma,’ zei Rabbit.

‘Ja,’ beaamde Molly, ‘en ze zat vaker in onze keuken dan wij in die van haar.’

‘Maar is het een mooi bad?’ vroeg Rabbit. Molly wist dat haar dochter zich bewust was van haar strijd, wat haar de prikkel gaf die ze nodig had om zichzelf bij elkaar te rapen.

‘Absoluut,’ zei ze, en ze kwam tevoorschijn. ‘Je kunt erin verdrinken.’

‘Dat zal ik in gedachten houden als het me te veel wordt.’ Rabbit lachte. Rabbit had al lang geleden geaccepteerd dat ma iemand was die, als ze de kans kreeg, altijd op het verkeerde moment het verkeerde zei. Daar waren talloze voorbeelden van, maar een van Rabbits favorieten dateerde van jaren geleden: een oude buurvrouw met een kunsthand had Molly gevraagd hoe ze zich voelde na de dood van haar moeder. Molly had geantwoord: ‘Ik zal er niet om liegen, Jean, het is net of ik mijn rechterarm kwijt ben.’

Toen Rabbit eenmaal geïnstalleerd was, liet Fiona hen alleen. Rabbit had onderweg haar nachtkleding en ochtendjas aangehouden, al was ze eigenlijk van plan geweest om gewone kleren aan te trekken. Molly had een dure, jersey broek met wijde pijpen en een katoenen V-halstrui van Rabbits huis naar het ziekenhuis meegenomen, maar tegen de tijd dat ze de adviseur had gesproken, haar medicijnen uit de apotheek had gekregen en officieel ontslagen was, was Rabbit te moe geweest om zich om te kleden. ‘Ik ga toch van het ene bed naar het andere, ma,’ had ze gezegd.

‘Het is logischer om aan te houden wat je aanhebt,’ beaamde Molly, maar ze vond het helemaal niet logisch. Ze vond helemaal niets logisch. Ze wilde gillen en schreeuwen en te-

keergaan tegen de hele wereld. Ze wilde schade aanrichten, een auto omduwen, een kerk in brand steken zodat de hel losbarstte. *Was ik maar vijf procent gekker*, dacht ze. Molly Hayes was niet helemaal bij haar volle verstand.

De dag ervoor had een oncoloog Molly en haar man Jack plaats laten nemen in een kleine, gele kamer die naar antibacteriële zeep rook. Toen ze op hun stoel zaten, had hij hen met één zin kapotgemaakt. ‘We hebben het eerder over korte weken dan lange maanden.’ Het werd volkomen stil in de kamer. Molly staarde naar het gezicht van de man en wachtte op de clou die maar niet kwam. Jack bleef roerloos zitten. Het was alsof het leven zojuist uit hem was gesijpeld en hij langzaam in steen veranderde. Ze bracht er niets tegen in. De enige drie woorden die ze uitsprak waren ‘Dank u wel’, toen de oncoloog voor Rabbit een plek in het verpleeghuis voor terminale patiënten reserveerde. Ze voelde Jacks blik zwaar op haar drukken. Het was net of ze vlak voor zijn neus verdween en hij zich afvroeg hoe hij de weg moest vinden in deze nieuwe werkelijkheid zonder zijn vrouw. *Geef me tijd om na te denken, ouwe man*. Ze hadden geen vragen – althans, geen vragen die de man tegenover hen kon beantwoorden.

Door de stilte was Molly in staat geweest zelf na te denken. Het werd tijd om zich terug te trekken: ze moest zichzelf wapenen met meer informatie en moest met een plan komen, een nieuw gesprek beginnen. Ze was niet van plan het op te geven, absoluut niet. Rabbit Hayes mocht dan stervende zijn, ze zou niet doodgaan, want Molly zou een manier vinden om haar te redden. Ze zou er niet over praten, maar het gewoon doen. Intussen zou ze het spelletje meespelen. Ze hadden de klok tegen: Rabbit gleed weg. Geen tijd om te praten.

Zwijgen was ongewoon voor Molly, die graag praatte en de dingen uitvocht, zelfs als ze heel zeker wist dat ze geen besluit of antwoord hoefde te verwachten. In de eerste dagen na Rabbits diagnose was ze vaak naar de kerk gegaan om God de

huid vol te schelden. Ze was erop voorbereid dat ze geen antwoord zou krijgen en stelde een hoop vragen, waarbij ze haar vuist hief naar het altaar en zelfs een keer haar middelvinger opstak naar een beeld van het kindje Jezus.

‘Hoe zit het nou met die afspraken, God?’ had ze een jaar daarvoor op een dag in de lege plaatselijke kerk geschreeuwd, toen Rabbits kanker was teruggekomen in haar rechterborst en was uitgezaaid naar haar lever. ‘Wil je de tweede borst soms ook hebben? Pak hem maar, inhalige schoft, maar waag het niet om me mijn meisje af te pakken. Hoor je me, jij..’

‘O, daar ben je, Molly.’ Pater Frank was vanuit het niets verschenen en liet zich op de plek naast haar zakken. Hij wreef over zijn zere knie en bracht zijn hand naar zijn grijze haar, waarna hij knielde en op het bankje steunde. Ze bleef zitten. Hij keek zonder iets te zeggen voor zich uit.

‘Niet nu,’ zei ze.

‘Ik hoorde het.’

‘En...’

‘Je bent boos en je stak je middelvinger op naar het kindje Jezus.’

‘Hoe wist u dat?’ vroeg Molly verbaasd en een beetje van haar stuk gebracht.

‘Zuster Veronica was het tabernakel aan het poetsen.’

‘Ik heb haar niet gezien.’

‘Die? Dat is net een ninja.’ Nu wreef hij over zijn hoofd. Ze vroeg zich af of hij een migraineaanval kreeg – daar had hij vaak last van. ‘Molly,’ zei hij op serieuze toon. ‘Ik begrijp het.’

‘Niet waar, Frank.’

‘Mijn moeder is overleden aan kanker.’

‘Je moeder was tweeënnegentig.’

‘Liefde is liefde, Molly.’

‘Nee, niet waar, en als liefde deel had uitgemaakt van je leven en niet alleen van je preken, zou je dat begrijpen. Jij bent

nooit een echtgenoot of een vader geweest, dus God mag van je houden, Frank, maar van alle mensen die me proberen te troosten ben jij uitgerekend degene die er geen bal van snapt.’

‘Als jij dat zo voelt, Molly.’

‘Ja, zo voel ik het, het spijt me.’ Ze stond op en liet pater Frank met stomheid geslagen achter. Sindsdien had ze nooit meer een kerk vanbinnen gezien. Maar Molly bad nog wel; ze geloofde nog steeds.

Toch had dit noodgeval iets rationelers nodig dan een gebed. Ze was al vier jaar bezig met het onderzoeken van Rabbits aandoening. Ze had alle studies bekeken, de nieuwe medicijnen, de verschillende experimenten, en ze wist meer van genomica dan een tweedejaarspracticumstudent. *Er is iets waar we niet aan gedacht hebben, iets wat we over het hoofd zien. Het ligt op het puntje van mijn tong. Ik moet me alleen concentreren en het probleem oplossen. Het komt goed.*

‘Waar denk je aan?’ vroeg Rabbit.

‘Wat ik vanavond te eten zal maken voor je vader.’ Molly ging in de luie stoel zitten.

‘Haal gewoon een curry,’ opperde Rabbit.

‘Hij krijgt een buikje,’ zei Molly.

‘Jezus, ma, hij is zevenenzeventig! Laat hem!’

‘Ik kan hem een kipcurry met gebakken rijst en ei geven en hem daarna vier stroken gras laten maaien.’

‘Of je kunt hem gewoon met rust laten.’

‘Goed dan, hij hoeft maar twee stroken.’

Terwijl ze het zei, kwam er een donkerharige verpleegkundige met een verdacht gebruide huid en een keurig nette knot de kamer binnen met een patiëntenkaart. ‘Hé, Rabbit, ik ben Michelle. Ik wilde even kijken of je al geïnstalleerd bent en of we je medicijnen kunnen doornemen, voor de eerste en meteen ook de laatste keer. Dan beloof ik dat ik het verder aan jou zal overlaten.’

‘Geen probleem.’

‘Geweldig. Tot nu toe alles goed?’ vroeg ze.
‘Nou ja, ik leef nog, dus dat is mooi meegenomen.’
‘Mensen redden het meestal nog wel om door de deur te komen,’ zei Michelle met een grijns.
‘Ik mag haar wel,’ zei Rabbit tegen haar moeder.
‘Ze kan best lekker lullen, ja,’ zei Molly.
‘En lekker kunnen lullen is goed?’ vroeg Michelle.
‘Bij ons thuis wel,’ zei Rabbit.
‘Zoals de oubollige aristocraat, die tegen zijn joodse kleermaker zei: “Alles kits achter de rits.”’ Michelle ging op de bank zitten. Rabbit en haar moeder vingen elkaars blik en glimlachten. *Duidelijk zo gek als een deur.*
‘Nog vragen?’
‘Nee.’
‘Zeker weten?’
‘Ja.’
‘Goed, ik ben er als je me nodig hebt. Kunnen we het over medicijnen hebben?’
‘Ik heb fentanylpleisters en slik vloeibare OxyNorm, Lyrica en valium.’
‘Gebruik je laxeremiddelen?’
‘O ja! Hoe kan ik die nou vergeten?’
Michelle knikte naar Rabbits been. ‘Hoe gaat het sinds de operatie met de wond?’
‘Prima. Geen tekenen van een infectie.’
‘Mooi. Dus de breuk was de eerste aanwijzing dat het was uitgezaaid naar je botten?’
‘De week ervoor hielden ze het hoge calciumgehalte al in de gaten.’
‘Hoe is je pijnniveau nu?’
‘Het gaat wel.’
‘Hou me op de hoogte.’
‘Doe ik.’
Michelle keek op haar horloge. ‘Honger?’

‘Nee.’

‘Nou, over een uur staat er spek met piepers op het menu.’

‘Klinkt walgelijk.’

‘Bijt je tong maar af. We hebben hier de beste koks van deze kant van de Liffey,’ zei Michelle zogenaamd vol afschuw, waarna ze glimlachte. ‘Als je iets nodig hebt – een rugmassage, een manicure, een voetmassage, fysio voor dat been van je – druk je maar op het belletje.’

‘Dankjewel.’

‘Geen dank.’ Ze zette een raam open en liet Molly alleen om het bed van haar dochter op te maken.

Toen Molly klaar was, liep ze weer naar de luie stoel, ging zitten en keek hoe Rabbits ogen steeds dichtvielen. ‘Davey is onderweg naar huis, lieverd. Hij komt later langs als je je goed genoeg voelt,’ zei ze.

‘Dat is fijn.’ Rabbit sliep al bijna voordat de woorden haar mond hadden verlaten.

Johnny

Het verleden en Johnny wachtten vaak op Rabbit in haar slaap. Die middag, in haar droom, was hij zestien, lang en knap en zijn zachte, krullerige bruine haar hing op zijn schouders. Zij was haar jongere zelf, en de twaalfjarige Rabbit was een meisje dat er heel anders uitzag dan de flinterdunne schim die in het bed in het verpleeghuis lag. Ze was lang voor haar leeftijd, maar zo mager dat haar moeder bang was dat de grote ruimte tussen haar benen haar manier van lopen zou beïnvloeden. ‘Ga eens voor me uit lopen, Rabbit,’ zei ze dan, en vervolgens fluisterde ze tegen haar vriendin Pauline: ‘Snap je wat ik bedoel, Pauline? Er kan een peuter door dat gat lopen.’

‘O, maak je geen zorgen, Molly. Dat vult ze nog wel op,’ zei Pauline en ze had gelijk. Rabbit vulde het gat op, maar dat duurde nog wel drie jaar, ondanks alles wat Molly kookte, bakte en in eendenvet braadde om ervoor te zorgen dat haar

jongste kind aankwam. Destijds had Molly een eenvoudige mantra.

‘Rabbit, eet meer. Grace, eet minder. Davey, niet in je neus peuteren.’

Dan klaagde Grace dat het niet eerlijk was, maar dat kon Molly niets schelen. ‘Je hebt stevige botten, net als je moeder. Bij stevige botten horen kleine porties, dus als je je zo goed mogelijk wilt ontwikkelen, moet je ermee leren leven.’

Grace bleef klagen, maar Rabbit had geen medelijden met haar, want in die tijd, toen Rabbit nog klunzig was, was Grace een ware schoonheid. Ze had heupen, borsten en volle lippen. Ze was een heuse brunette met smaragdgroene ogen, en met haar achttien jaar was Grace een vrouw terwijl Rabbit nog een kind was. Rabbit staarde vaak naar Grace en wenste: *Kon ik m'n ooglapje maar afdoen, m'n haar donkerder maken en m'n lippen opvullen. Kon ik maar meer op m'n zus lijken.*

Het ooglapje was weg tegen de tijd dat ze tien was, maar Rabbit, die weliswaar op haar eigen manier mooi was, zou nooit op haar zus lijken. Haar slechte ogen hielpen ook al niet; haar kleine gezichtje viel in het niet bij haar donkerbruine, hoornen bril. Die was zwaar en gleeed van haar neus, zodat ze hem een groot deel van de tijd omhoog moest duwen. Soms, als ze ergens hard over nadacht, zette ze haar vinger erop, duwde hem stevig tegen haar gezicht en trok haar neus op. Johnny was de eerste die Mia ‘Rabbit’ noemde. Ze wilde haar lange, muisachtig bruine haar per se in twee hoge knotjes aan weerszijden van haar hoofd dragen. Hij vond dat die knotjes eruitzagen als konijnenoren en met haar bril deed ze hem denken aan een vermomde Bugs Bunny.

Onbewust was Johnny Faye een trendsetter. Als hij besloot dat emblemen cool waren, droeg iedereen mijlener in de omtrek emblemen. Als hij van enkellange, openvallende jassen hield, of van korte, zilveren jasjes of wollen hoeden met diamantjes, werden ze trendy zonder dat er ook maar iemand

over zanicte. Het was simpel. Johnny was cool, dus was alles wat Johnny deed, zei of droeg cool. En toen hij met de naam Rabbit op de proppen kwam en Mia Hayes daar vrolijk op reageerde, volgde iedereen binnen een week zijn voorbeeld, haar eigen ouders inclusief.

In Rabbits droom zag Grace er tiptop uit in een strakke zwarte jurk, met hoge hakken en dikke, rode lippen. Ze ging uit met een man die ze in de disco had ontmoet en het was opwindend om te zien hoe ze zich optuttede. Rabbit vond het leuk om in haar kamer te zitten terwijl zij voor de spiegel haar make-up aanbracht. Grace vond het best, zolang Rabbit maar niets zei. Grace draaide de volumeknop van de cassette recorder op haar toilettafel open en zong mee met *The River* van Bruce Springsteen en daarna met *Brand New Friend* van Lloyd Cole and the Commotions. Die speelde ze herhaaldelijk af, en in plaats van haar eigen tijd te verspillen door de *rewind*-knop ingedrukt te houden, liet ze Rabbit het doen.

‘Stop. Play. Nee. Terug. Oké, stop. Nee, terug. Te ver; doorspoelen,’ zei ze terwijl ze haar oogleden kleurde. Rabbit gehoorzaamde blij en drukte op de knoppen terwijl haar grote zus zich vlak voor haar neus omtoverde van mooi tot adembenemend. Na afloop liep Rabbit achter Grace aan de trap af naar de keuken, waar haar broer Davey met zijn koptelefoon op zat te eten. Davey at altijd graag alleen. Hij wachtte tot alle anderen klaar waren en dan warmde ma zijn bord op, zette hij zijn koptelefoon op en schoof zijn eten in zijn keel in de tijd dat hij twee nummers hoorde. Grace zei ma gedag en schreeuwde dat ook tegen pa, die in de achterkamer naar het nieuws zat te kijken. Ze nam niet de moeite iets tegen Davey te zeggen, want die zou toch geen antwoord geven.

Davey was zestien en net zo lang en mager als Rabbit. Hij had lang, muisachtig bruin haar dat tot over zijn schouders hing. Hoewel de jongens hem er voortdurend om afkraakten,

bleef hij toch denim op denim dragen. Hij zat te kauwen en sloeg met zijn mes op tafel op de maat van de muziek die in zijn oren klonk.

Molly riep Grace achterna: ‘Vraag of hij zondag komt thee-drinken.’

‘Echt niet, ma!’

‘Ik wil hem leren kennen.’

‘Nog niet.’ Grace pakte haar jas.

Molly verscheen met roze rubberhandschoenen. ‘Ik hoef hem toch niet na te trekken, hè?’

‘Jezus, ma, láát me toch.’ Grace deed de voordeur open en paradeerde over het tuinpad naar het ijzeren hekje.

Molly zuchtte en ging terug naar de keuken, maar Rabbit liep achter Grace aan naar buiten, waar Johnny op het muurtje gitaar zat te spelen en wachtte tot haar broer klaar was met eten. Grace zei: ‘Hoi,’ en hij lachte naar haar, maar in tegenstelling tot de andere jongens volgde hij haar niet met zijn ogen toen ze de straat uit liep. In plaats daarvan richtte hij zich tot Rabbit en klopte op het muurtje. ‘Rabbit,’ zei hij en ze ging naast hem zitten.

‘Johnny.’

‘Je kijkt sip.’

‘Ben ik niet.’

‘Welles.’

‘Nietes.’

‘Wat is er?’

‘Niks.’

‘Vertel op.’

Rabbits ogen vulden zich met grote, dikke, stomme tranen en ze snapte niet waarom. Ze had echt niet geweten dat ze verdrietig was tot Johnny het zei, en dat was nogal een schrik.

‘Gooi het er maar uit,’ voegde hij eraan toe.

‘Ik wou dat ik eruitzag als Grace,’ fluisterde Rabbit beschaamd.

‘Nee hoor.’

‘Welles.’

‘Nietes.’

‘Welles.’ Rabbit voelde zich een beetje pruilend, maar toen grijnsde Johnny naar haar, en als hij grijnsde, rimpelde de huid rond zijn grote bruine ogen een beetje. Daardoor werd ze warm vanbinnen en vanbuiten. Haar wangen werden een tikkeltje rood en haar buik maakte een sprongetje.

‘Als jij zo oud bent als Grace, ben je het mooiste meisje in Dublin, Rabbit Hayes,’ zei hij. ‘Dan zal er niemand zoals jij zijn.’

‘Liegbeest,’ zei Rabbit, die op haar lip beet om een brede, schaapachtige glimlach te verhullen.

‘Echt waar,’ zei hij.

Ze kon niets bedenken om te zeggen, dus stompte ze hem speels op zijn arm, waarna ze haar bril op haar neusbrug duwde en hem daar hield, terwijl hij op zijn gitaar speelde en een grappig, lief liedje voor haar zong.

Jay, Francie en Louis arriveerden toen Davey het huis uit kwam. Jay en Francie, een tweeling, waren Johnny’s naaste burens en het hart en de ziel van zijn band. Jay speelde bas en Francie gitaar. Jay was degene die ervoor had gestreden dat Davey de drummer zou worden, nadat zijn auditie niet was verlopen zoals gepland: hij kampte met ernstige maagkrampen en scheet zichzelf halverwege het tweede nummer onder. Jay was blond, Francie donker, en ze waren allebei knap, met kort haar, vierkante kaken en een brede bouw. Het waren ook praters: als ze niet voor muziek gekozen hadden, konden ze ’s ochtends zo een stel komieken zijn – dat zei Rabbits moeder tenminste altijd. Louis was kleiner en serieuzer. Hij speelde keyboard en wierp zichzelf op als bandleider, al luisterde niemand echt naar hem, zelfs niet als hij dreigde te stoppen, wat hij minstens één keer per week deed. Rabbit had hem één keer uit zijn dak zien gaan in de garage.

‘We zouden hier echt iets goeds kunnen hebben als jullie een keertje zouden ophouden met dat gekloot,’ had hij geschreeuwd.

‘Niet zo zeuren, Dikkie Dik,’ had Jay gezegd. Louis was niet dik, alleen klein en vierkant. Francie had opgemerkt dat hij eruitzag als een magere vent die een dikke had opgegeten. Sindsdien waren de jongens hem tot zijn grote ergernis Dikkie Dik blijven noemen. Dat was hard, maar niet zo hard als Daveys bijnaam. Destijds was Davey zo dun dat zijn haakneus te groot leek voor zijn gezicht. Toen hij na zijn auditie de deur uit was gelopen met een lading in zijn broek en vier jongens die huilden van het lachen, riep Jay hem na: ‘Hé, Pino, kom maar terug als je je broek hebt verschoond.’

‘Pino? Hij ziet er verdomme eerder uit als een dooie buizerd,’ had Francie gezegd en sindsdien had de tweeling hem altijd DB genoemd.

Davey vond het niet leuk als Rabbit bij de band rondhing, dus zei hij snel dat ze moest opdonderen. De jongens zaten graag op de muur te kletsen, bij te praten en naar de meisjes te kijken voordat ze Daveys garage binnengingen om een paar uur te oefenen. Daveys ouders steunden de band echt. Zijn pa was een groot muzikfan en zijn ma was fan van alles, zolang haar zoon maar geen afwasser hoefde te worden om in zijn levensonderhoud te voorzien. Davey werd op zijn dertiende van school getrapt omdat hij een aardrijkskundeleraar een stomp in zijn gezicht had gegeven nadat die een hand in Daveys broek had proberen te stoppen toen hij moest nablijven. Destijds wilde Davey niet zeggen wat hem tot zo’n extreme daad had gedreven en op de plaatselijke scholen ging het gerucht dat zijn aanval niet was uitgelokt. Toen geen enkele plaatselijke school hem wilde aannemen, had hij zijn passie voor muziek ontdekt. Daveys eerste drumstel was een telefoonboek waar hij ’s ochtends, ’s middags en ’s avonds op oefende, en het was van meet af aan duidelijk dat hij talent

had. Voor zijn veertiende verjaardag kwam zijn pa thuis met een prachtig rood drumstel en Davey was zo blij dat hij in tranen uitbarstte. Toen hij die avond speelde, waren zijn ouders het erover eens dat ze hem koste wat kost zouden brengen waar hij naartoe wilde.

Toen hij zich aansloot bij de band, zagen Daveys ouders dat de bandleden iets hadden – goede nummers, goede muzikaliteit, goede werkhouding – maar vooral dat ze Johnny Faye hadden. Als er één een geboren ster was, was het Johnny wel. Hij was het echte werk. Daveys pa zag zijn potentieel toen hij op een zondagmiddag in de plaatselijke muziekzaal voor het eerst naar hun akoestische set keek. Die avond ruimde hij de garage uit, zette er kachels in en bekleedde hem met eierdozen en zware doeken om hem geluiddicht te maken. Twee weken later werd Davey de nieuwe drummer van Kitchen Sink, de garage van zijn familie werd hun officiële oefenruimte en Molly en Jack Hayes werden hun grootste supporters.

Vanaf het begin vond Rabbit het heerlijk om met haar jas en handschoenen aan in de garage te kijken hoe de jongens speelden en te luisteren naar hoe Johnny zong. Ze zat urenlang stilltjes in de hoek, zo stilltjes verborgen achter doeken, versterkers en een op zijn kant staande bank, dat ze vaak vergaten dat zij er was. Soms las ze een boek, andere keren lag ze gewoon op de grond te luisteren hoe ze speelden, geintjes maakten en lachten. Rabbit kon Johnny wel de hele dag horen zingen. Hij had zo'n coole, heldere, lieve, droevige stem, en ondanks de vele pogingen van haar broer om haar te lozen, sprong Johnny altijd voor haar in de bres.

‘Vanaf de bridge. *One, two, three...*’

Rabbit vond het heerlijk als haar broer aftelde voordat hij op de drum sloeg. Ze vond het heerlijk als de bas en de gitaren erbij kwamen en daarna Johnny's stem, die haar kippenvel bezorgde en waardoor de rillingen over haar rug liepen.

Rabbit bracht haar halve jeugd in die garage door, waar ze

luisterde hoe haar broer en zijn band oefenden en droomden. Ze zouden het gaan maken. Per slot van rekening was een van de jongens van U2 hier in de straat opgegroeid, en die vulden nu de stadions in de VS. Dat was een teken en, zoals de jongens vaak zeiden, binnenkort zou Kitchen Sink zorgen dat U2 een stelletje armzalige amateurs leek. En Rabbit was er vanaf het begin bij geweest en lag op haar houtje-touwtjejas op de koude, harde grond terwijl Johnny Faye alleen voor haar zong.

Nu was het verleden zo echt dat het soms echter voelde dan het heden. Misschien kwam het door de pijnstillers, of misschien kwam het doordat Rabbit zo moe was als ze wakker was, dat haar geest alleen in haar slaap werd geactiveerd. En als ze wakker was, moest ze de waarheid van haar toestand onder ogen zien. Twee weken geleden had ze met kanker geleefd, nu zeiden ze dat ze doodging en haar dochter van twaalf zou achterlaten. *Nee... ik ben gewoon moe. Ik moet een paar dagen uitrusten en dan voel ik me beter. Ik laat Juliet niet achter. Echt niet. Gebeurt niet.* Ze kon het niet aan. Ze kon er niet over praten. Ze kon het niet accepteren. In plaats van zichzelf te dwingen wakker te blijven en in het heden te zijn, bleef ze in het verleden en luisterde hoe Johnny Faye zong met alles wat hij in zich had.

Davey

Davey had al minstens twintig jaar niet meer dan vier uur achtereen geslapen. Dat betekende dat het makkelijk was om over de telefoon of via Skype met zijn familie te praten, ongeacht in welke tijdzone hij zich bevond. Hij had in de tourbus zitten poken toen zijn moeder vier jaar geleden had gebeld om te zeggen dat zijn zus borstkanker had. Hij kwam vlak na haar mastectomie terug, toen ze hoopvol was geweest dat alles weg was. Na de chemo en de bestraling wás alles ook weg, maar slechts tot drie jaar later het tweede telefoontje was ge-

komen. Hij stond net op het punt om het podium op te gaan toen zijn ma hem in tranen had verteld dat het was teruggekomen in de andere borst en in haar lever. Hij was meteen naar huis gevlogen. Het stond er slechter voor, maar wat je ook van Rabbit Hayes kon zeggen, ze was wél een vechter. Ze zou beter worden en als dat niet zo was, zou de medicatie haar helpen de kanker te beheersen. Die keer was hij drie weken gebleven, tot Rabbit had geëist dat hij weer aan het werk ging.

‘Ik ga nergens naartoe,’ had ze beloofd. Trouwens, hij kon zijn drumtechnicus niet eeuwig voor hem laten invallen. ‘Stel dat ze zich realiseren dat hij beter is dan jij?’ vroeg ze lachend.

‘Heel grappig,’ zei hij.

‘Ga maar terug naar je bus,’ zei ze, en ze omhelsden elkaar. Ook al deed ze net alsof ze niet huilde, zijn schouder was vochtig toen ze uiteengingen.

Dat derde telefoontje, vier maanden geleden, had hem de adem benomen. Het zat in haar longen, maar er was nog hoop. Ze zou hem met Kerstmis zien. Hij hoefde zich geen zorgen te maken. Ze had nog jaren te gaan. Het laatste telefoontje was gekomen toen hij in een hotelkamer in Boston in bed lag. Hij wilde juist onder de douche springen toen hij zijn moeders naam op zijn trillende telefoon zag verschijnen. Hij overwoog even om niet op te nemen, maar toen wist hij het weer... Rabbit.

‘Hé, ma,’ zei hij, maar ze zweeg. ‘Ma?’

Ze kon niets zeggen. Alles wat hij hoorde, waren haar gedempte snikken en hij wist het meteen. Hij bleef zwijgend op zijn bed zitten luisteren naar zijn moeders gehuil. Hij verroerde geen vin. Hij zei geen woord.

‘Het zit in haar botten,’ zei Molly uiteindelijk. ‘Ze is in de keuken gevallen – Juliet heeft haar gevonden. Het is echt heel erg, jongen.’

‘Ik kom eraan, ma.’

Toen had zijn moeder het meest angstaanjagende gezegd wat hij ooit had gehoord: ‘Schiet op.’

Tien jaar lang had Davey voor een succesvolle countryzangeres gedrumd. Hij verdeelde zijn tijd tussen Nashville, New York en een tourbus. Casey was een artiest die Grammy's had gewonnen en moeder van twee zoons. Als zij een plaat opnam, woonde hij in Nashville, als ze op tournee was, was hij op tournee, als ze een tijdje vrij nam, ging hij naar zijn eigen stek in New York. Davey werkte vaak met andere bands als die verlegen zaten om een drummer en Casey een sabbatical nam, maar zij ging altijd voor, al had hij zich nooit voorgesteld dat hij in de countrymuziek terecht zou komen. ‘Het leven ontvouwt zich op de gekste manieren.’ Dat had Casey gezegd toen ze zag dat haar oude vriend treurig keek. Ze waren op de helft van een slopende tournee en de zalen waren niet uitverkocht, zoals anders, dus had ze een heel zwaar promotieschema boven op de optredens die ze bijna elke avond gaf. Ze was mentaal en fysiek uitgeput en het laatste wat ze kon gebruiken was een drummer die haar in de steek liet.

Toen hij op haar deur had geklopt en haar naam had geroepen, had ze gezegd dat hij binnen mocht komen. Hij zag dat ze op de bank in haar kamer lag met een koud lapje over haar ogen. ‘Weer hoofdpijn?’ vroeg hij.

‘Yep.’

‘Daar moet je naar laten kijken.’

‘Er is niets mis met me. Jezus, het zou goddomme een wonder zijn als ik niet permanent hoofdpijn had.’ Ze haalde het koude lapje van haar ogen. ‘Wat is er?’ vroeg ze, terwijl ze rechtop ging zitten.

‘Het is Rabbit.’ Hij barstte in tranen uit. ‘O, god. Sorry.’ Hij schaamde zich voor zijn tranen, maar huilde toch.

‘O Davey, wat vind ik dat verschrikkelijk.’ Ze stond op en sloeg haar armen om hem heen.

‘Ze zeggen dat ze doodgaat, Casey.’